

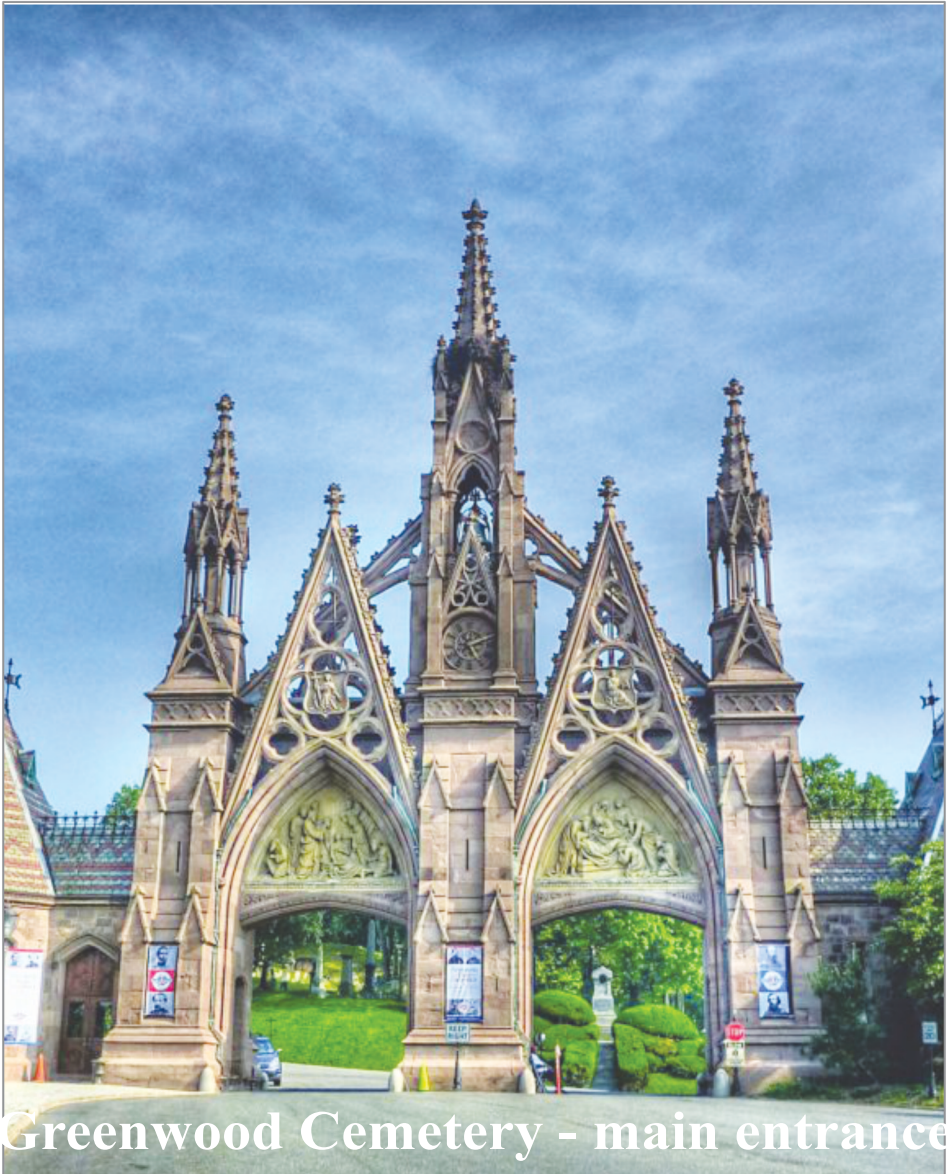

ZVON

APRIL - DUBEN
2024

časopis krajské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Greenwood Cemetery - main entrance

„Sejdeme se na hřbitově“

- tak to je známá populární hláška z filmu „Marečku, podejte mi pero!“ Film vřele doporučuji. Protože přelo a nedalo se jít na plánovaný výšlap do Bear Mountains, dohodli jsme se, že půjdeme na známý hřbitov v Brooklynu – Greenwood. Vlastně jsme se na hřbitově nesešli, ale přijeli jsme tam společně autem. Bylo pod mrakem a trochu mrholilo – takové počasí akorát na hřbitov. Můj známý Jaroslav chtěl především navštívit hrob slavného amerického dirigenta Leonarda Bernsteina. Věděl, sice přibližně kde se ten hrob nachází, ale trvalo nám to chvíli, než jsme ho našli. Je to ve srovnání s jinými náhrobky slavných lidí jednoduchý náhrobek s jeho jménem.

Nikam jsme nespěchali a tak jsme pod taktovkou toho největšího Dirigenta bloumali sem a tam po rozlehlém hřbitově. Střídavě jsme míjeli vysoké obelisky, masivní hrobky s obyčejnými hroby. Jak důležití lidé byli ve své době, to nevím přesně, ale vím zcela jistě, že teď je z jejich těl hromada kostí. Všichni tady čekají na své vzkříšení, které nám slíbil náš Spasitel Ježíš Kristus. Nezáleží, jestli v něho věřili nebo ne. Vzkříšení platí pro všechny. Tak si mohu dovolit říct, že hrob mají všichni lidé, kteří žili na světě. Jsou to velmoži, králové, prezidenti, umělci, otroci a lidé svobodní. Vědci a učenci, blázni i lidé prostí. Zakladatelé různých náboženství, filozofové, proroci velkého nebo malého významu. Prostě všichni. Jenom snad jeden má výjimku – ten byl v hrobě několik dní a pak vstal z mrtvých, ano hádáte správně, je to Ježíš Kristus, jehož smrt a vzkříšení letos slavíme 31. března. To, že pobyl v hrobě jenom tři dny, nebylo jedinou výjimkou v dějinách lidského pokolení. On totiž umřít nemusel, On chtěl umřít za nás za všechny, abychom my pak mohli žít s ním... Tak to prostě je.

Mluvili jsme o všem a také jsme, jak jinak, zabrousili na politiku a na neutěšený stav a války na naší malé modré planetě, (nebo zelené?... už si nevzpomínám). Válku v Izraeli začali teroristé z Hamásu. Izrael odpověděl na teroristický útok. Teď především umírají nevinní lidé a děti. Je to téměř začarovaný kruh. Jedině křesťanský postoj a víra v Ježíše má odpověď na to, jak z tohoto začarovaného kruhu vyjít, to jsem si naprosto jistý. Jak jsme tak o tom debatovali, aniž jsme si to uvědomili, věřte, nebo nevěřte, zabloudili jsme. Ocitli jsme se na místě, kde jsme

byli pred pól hodinou. Ještë že jsme mëli s sebou „Google map“ a za malou chvíli jsme stáli u hlavného vchodu na hřbitov. Trochu jsem si oddechl, prece jenom nechci zůstat na hřbitovë mezi mrtvými po celý zbytek svého života.

Tak vám všem, milí přátelé, preji, abyste také vy našli svoji cestu ven z hřbitova a našli Ježíše, který nám všem slibuje vítězství nad smrtí. Požehnané Velikonoce...

přijemnou četbu

VE FOREST HILLS 26. BŘEZNA 2024
VÁŠ FR. ANTONÍN

Dnes si predstavíme prvého pápeža v histórii, ktorý nebol vyhlásený za svätého (kanonizovaný). Najprv si ale v skratke pripomeňme, čo to vôbec znamená byť vyhlásený za svätého. Možno vás ako prvý napadne, že svätí sú v nebi, čo je správne, ale v nebi je aj množstvo ďalších ľudí, ktorí nie sú Cirkvou vyhlásení za svätých (možno vás napadnú vaši rodičia alebo ľudia z vášho okolia, ktorých ste poznali). Znamená to v zásade to, že Cirkev nám dáva svätého za príklad na základe jeho výrazných čností, v čom sa môžeme od týchto ľudí inšpirovať. Pri ľuďoch, ktorých Cirkev vyhlásila za blahoslavených alebo svätých je istota, že sú v nebi. Rozdiel medzi týmito dvoma kategóriami je úroveň úcty – blahoslavený sú pre lokálnu úroveň – diecéza, rehoľa/komunita kam patrili a pod., pri svätých je to už na úrovni celej Cirkvi.

A teraz naspäť k pápežom, z celkového počtu 265 je ich 83 svätých a ďalších 10 blahoslavených, čo je menšina. Pápež Libérius teda nebol

výnimkou, hoci treba podotknúť, že ak niekto nebol vyhlásený za svätého neznamená, že bol nejakým zlým alebo bezbožným pápežom, alebo že skončil v pekle.

Po smrti cisára Konštantína Veľkého (zomrel v roku 337) sa vládcom rímskeho impéria stal Konstantius II., ktorý sa od počiatku sústredil na to, aby sa kresťanstvo zjednotilo na akúsi modifikovanú formu ariánskeho učenia. Libérius sa stal pápežom v roku 352 a rovnako ako jeho predchodca Július I., podporoval návrat alexandrijského biskupa Atanáza z vyhnanstva. Svätý Atanáž bol veľký učenec, cirkevný otec a bojovník za pravú vieru proti arianizmu (ktorého zakladateľ kňaz Árius pochádzal práve z Alexandrie). Arianizmus vo štvrtom storočí nabral veľmi na sile. Konstantius sa v tej dobe zdržiaval v Galii a pod tlakom tamojších biskupov, ktorí podporovali odsúdenie Atanáza (ktorý bránil pravú vieru) zvolal synodu do Arles. Tento koncil ovládli priaznivci ariánstva, ktorí presadili, že vrátenie Atanáza do úradu je možné iba za podmienky, že prijme ariánsky názor na Najsvätejšiu Trojicu (že Kristus nie je Boh, hlavné učenie ariánov). Takto si teda cisár a vtedajšia štátna moc predstavovala „zmierenie“ – žiadali prijať ariánske učenie.

Cisár verejne obvinil pápeža Libéria, že zatajil list východných biskupov proti Atanážovi a na podporu arianizmu a bráni zmiereniu. Libérius odpovedal, že prečítal list východných biskupov na výročnom koncile v Ríme, ale že list na obranu Atanáza podpísalo viacero biskupov a preto ho nie je možné odsúdiť. Spochybnil koncil v Arles a žiadal o zvolanie nového koncilu, ktorý by potvrdil nicejské vyznanie viery.

Koncil sa konal v Miláne roku 355. Mesto bolo obsadené cisárskym vojskom a množstvo Atanážových prívržencov sa na jeho konanie ani nedostala alebo bola priamo poslaná do vyhnanstva. Synoda znovu odsúdila Atanáza a na tomto základe žiadal cisár pápeža Libéria, aby s rozsudkom vyslovil súhlas. Cisár sa najprv pokúšal vynútiť súhlas darmi, neskôr prešiel k vyhrážkam a nakoniec poslal pápeža do vyhnanstva v thráckej Beroii (dnešné Bulharsko) a zinscenoval voľbu protipápeža Félix II. Na pápeža Libéria bol vytváraný hrubý nátlak (niektorí hovori aj o mučení), ktorý Libérius nevydržal a podrobil sa cisárovi – exkomunikoval (vylúčil z Cirkvi) Atanáza a svoje poníženie potvrdil na koncile, ktorý sa konal v Sirmiu (v dnešnom Srbsku), kde síce odmietol podpísať čisto ariánske vyznanie viery, ale pod neustálym nátlakom podpísal formulu vyznania, ktoré sa dalo vyložiť aj v pravovernom aj v ariánskom zmysle (v ňom sa z nicejského vyznania viery vypustili slová „jednej podstaty s Ocom“). Potom bol cisárom omilostený a v roku 358 sa mohol vrátiť do Ríma.

Po smrti cisára Konstantia sa novým cisárom stal Iulianus Apostata (361 - 363), ktorý usúdil, že spormi zmietaná cirkev sa len ťažko

stane oporou ríše a vrátil sa k uctievaniu starých rímskych bohov, kvôli čomu si od kresťanov vyslúžil priezvisko Apostata (odpadlík).

Libérioova slabosť a zlyhanie malo pre neho veľmi vážne dôsledky. Napriek tomu, že po smrti cisára Konstantina znovu jasne odsúdil ariánske učenie a vyzval k tomu aj ostatných biskupov, niesol až do konca svojho života znak človeka, ktorý v rozhodujúcej chvíli nebol schopný dostať svojmu poslaniu a dostatočne brániť svoje presvedčenie. Aj preto je Libérius je prvým pápežom v histórii cirkvi, ktorý nebol po smrti kanonizovaný.

Zakončíme ešte jedným známym príbehom, či legendou. Podľa tejto legendy prisľúbil Libérius postaviť chrám Panne Márii na mieste, ktoré mu bude označené tak, že tu bude 5. augusta snežiť. Tým miestom sa stalo rímske Esquilinum a bola tu postavená Basilica Liberiana - chrám Santa Maria ad Nives (chrám Panny Márie Snežnej). Chrám bol neskôr prestavaný a dnes je jedným z hlavných rímskych bazilik a je známy ako chrám Santa Maria Maggiore. Pápež Libérius zomrel v roku 366.

... A to je křesťanství

Marek Orko Vácha

[převzato z www.pastorace.cz](http://www.pastorace.cz)

Nejprůbojnější a zároveň nejintimnější slovo z celé Bible je pro mne toto: „Marie!“ (Jan 20,16). Ježíš na velikonoční ráno po zmrtvýchvstání takto oslovuje Marii Magdalskou jejím jazykem a ona mu ve stejném jazyce odpovídá slovem „Rabbuni“.

Tento jediný dialog biblický pisatel nepřeložil. Nevíme proč. Možná proto, že se ostýchal, jsou věci, které nelze přeložit. Možná proto, že to takto od Marie Magdalské slyšel a že si to takto zapamatoval, i s tou naléhavostí.

Proto, že když mě někdo volá mým vlastním jménem, když vysloví v mé mateřské řeči jméno a slovo, které pronikne doprostřed srdce. Jako když rozséváč rozsévá slovo do půdy, tak i zde je Slovo vloženo do mého nitra. Aby mě proměnilo, abych

pochopil, že nejsem ani divák, ani novinář, ani fanoušek, ba ani ten, co má zapalovat srdce ostatních. Abych pochopil, že především moje vlastní srdce má být zapáleno, že slovo má vyklíčit ve mně.

„Marie!“

Pochopíš, že tohle jméno ti dává Bůh, že jsi Božím snem, že všechna evangelia byla napsána kvůli tobě. Že celé dějiny spirituality a všechny mystické texty, co kdy byly napsány, lze stáhnout do tohoto jednoho oslovení, do tohoto jednoho plamene. Všechno ostatní je navíc. Všechno ostatní je folklór, a ať ostatní diskutují, o čem chtějí.

Marie slyšela, proměnilo ji to,
srdce se stalo čistým,
oči se otevřely
a ona poznala, s kým mluví.

... A to je křesťanství.

V zajetí mě Bůh zbavil strachu

Ondřej Elbel

převzato z KT7

Slovenský řeckokatolický kněz P. PETER KRENICKÝ je spojkou mezi okupovaným východem Ukrajiny a farnostmi z Česka a Slovenska. Z Melitopolu, kde ho Rusové zajali, je už více než rok pryč – žije na Zakarpatí poblíž Ťačivu. Svým farníkům z východu se ale dál snaží pomáhat. V uplynulých dnech besedoval s farníky v Jablunkově, Staré Bělé, Šenově i Starém Jičíně.

O čem na besedách v kostelech mluvíte?

Především svědčím, že je nám Bůh blízko, o síle modlitby a neustálém obracení se k Bohu. Prožil jsem hluboké uzdravení a vnitřní osvobození. Ruská okupace Ukrajiny mi pomohla přehodnotit můj život, vztahy a priority.

Můžete být konkrétnější?

Za okupace mě Pán osvobodil od strachu. Při setkáních s ruskými vojáky na kontrolních postech, ale i při výsleších jsem si uvědomoval, jak jsem jako člověk bezmocný tváří v tvář agresi a zlu, se kterým se ke mně chovali. Navzdory FSB, ruské armádě i okupační správě a různým úlisným lidem jsem ale získal úlevu, cítil se jako malé radostné dítě a v důvěře jsem se modlil. Právě uprostřed bezmoci někdy potkáváme Boha.

Jak se dá žít křesťanská láska tváří v tvář násilí, které sami nemůžeme zastavit?

Je strašně bolavé vidět zabitě nebo raněné blízké. Východisko je jedině v Ježíši, který říká: „Pojďte ke mně a naleznete pokoj.“ V tom světle pak vidíme, v jak ubohé situaci jsou ti, kteří se dali do služeb agrese a civilizace smrti. Byl jsem svědkem, jak se lidé bez víry v těchto podmínkách buď hroučí, nebo naleznou Boha. Díky osobnímu vztahu s Kristem se stávají nezávislí na vlastním mudrování. Bůh je totiž přítomen i uprostřed zákopů a lazaretů.

Jaké zprávy teď máte od svých farníků z východu?

V Melitopolu a okolí jsem bohužel musel opustit krásná společenství, která žijí intenzivním duchovním životem. Byli osvobozeni od strachu a pomáhají lidem okolo. Vyhledávají a navštěvují ty, kdo potřebují

finanční pomoc, léky či pleny. Přicházejí za těmi, kdo se topí v depresích, zpívají osaměle. V Melitopolu mají naši věřící zákaz scházet se v kostele. Potkávají se tedy po bytech a domech. Každou neděli a o svátcích vyjíždějí auty do 75 km vzdálené Chersonské oblasti, kde se do kostela smí. Jsou už víc než rok bez kněze, ale stále hledají způsoby, jak se nechat naplnit Božím světlem. To jejich svědectví mě povzbuzuje.

Jaká pomoc od nás z Česka by byla pro vás nejlepší?

Základem je duchovní pomoc, modlitba nepadá na zem. Pán si tvoří cestu ke svobodě navzdory násilí. Nenechte se ovládnout pesimismem a negativními informacemi. Víím, že potkáváte různé i zlomené Ukrajince. Učte se je milovat – to znamená chápat, protože jejich utrpení je nad lidský rozum. Zlomení lidé se mohou chovat neadekvátně, ale nesudte je, pokud jste si neprošli takovým peklem jako oni. Podejte tedy ruku těm, kteří jsou ve vašem okolí. Já sám se snažím zařizovat převoz nutných léků a věcí na východ, ale je to složité. Leccos se dá obstarat přímo na Ukrajině, a jsme tedy rádi za finanční podporu. Naše číslo účtu se dá získat třeba v redakci TV Noe a v bezprostředním kontaktu jsme také s Charitou Třebíč.

Papež katolíkům ve Svaté zemi: Děkuji, že umíte doufat proti naději

Adriana Masotti - Vatikcan News

V dopise adresovaném věřícím všech ritů a vyznání, kteří se připravují na oslavu Velikonoc, František vyjadřuje blízkost, náklonnost a povzbuzení těm, kteří "nejbolestněji trpí absurdním dramatem války".

"Děkuji vám za vaše svědectví víry, děkuji vám za lásku mezi vámi, děkuji vám, protože umíte doufat navzdory veškeré naději". Naděje je klíčový pojem, šestkrát opakovaný v dopise, kterým se papež obrací na katolíky v celé Svaté zemi v souvislosti s Velikonocemi, které některé komunity slaví 31. března podle gregoriánského kalendáře a jiné 5. května podle juliánského kalendáře.

Myslím na vás, modlím se za vás a nosím vás ve svém srdci

Papež chtěl dát pocítit svou blízkost věřícím a svou "otcovskou náklonnost", zvláště těm, kteří v těchto měsících "nejbolestněji prožívají

absurdní drama války, dětem, kterým je odepřena budoucnost, těm, kteří truchlí a trpí" a prožívají pocity "úzkosti a zmatku":

Už dlouho na vás myslím a každý den se za vás modlím. Ale nyní, v předvečer těchto Velikonoc, které pro vás znamenají tolik utrpení a ještě málo vzkříšení, cítím potřebu vám napsat, abych vám řekl, že vás nosím ve svém srdci.

Svatá země, svědkyně utrpení a zmrtvýchvstání

Papež připomíná svou pouť, kterou vykonal v květnu 2014, a za vlastní si bere slova svatého Pavla VI, prvního papeže, který před 50 lety vykonal pouť do Svaté země, když zdůraznil, že pokračující napětí na Blízkém východě představuje nebezpečí pro mír v celém světě. František potvrzuje, že Svátá země je nejen "strážkyní míst spásy", ale také neustálým svědkem Pánova utrpení "skrze vlastní utrpení" a zároveň "svou schopností vstát a jít vpřed ohlašovala a stále ohlašuje, že Ukřižovaný vstal z mrtvých". Papež píše:

V těchto temných časech, kdy se zdá, že temnota Velkého pátku zahaluje vaši zemi a příliš mnoho částí světa znetvořených marným bláznovstvím války, která je vždy a pro všechny krvavou porážkou, jste pochodněmi svítilnicemi v noci; jste semeny dobra v zemi zmítané konflikty.

Kéž nás nikdo nepřipraví o naději

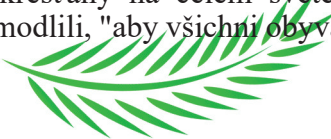
František obnovuje svou modlitbu k Pánu, "našemu pokoji", aby osvobodil "srdce člověka od nenávisti, násilí a pomsty", a pokračuje:

Kéž nás nikdo neokrade o naději, že s vámi vstaneme a budeme znovu stát, kéž se nikdo neunaví potvrzovat důstojnost každého člověka bez rozdílu náboženství, etnické příslušnosti nebo národnosti, počínaje těmi nejkřehčími: ženami, starými lidmi, malými a chudými".

Ať roste také jednota všech křesťanů

Papež stále ujišťuje katolíky: "nejste sami a nenecháme vás samotné, ale zůstaneme s vámi solidární prostřednictvím modlitby a usilovné charity"; a vyjadřuje naději, že "se k vám budeme moci brzy vrátit jako poutníci, podívat se vám do očí a obejmout vás". Poděkoval pastýřům, řeholníkům a řeholnicím, kteří věřící provázejí svou blízkostí a přeje jim:

Kéž zlato jednoty roste a září v žáru utrpení také s bratry a sestrami ostatních křesťanských vyznání, kterým chci rovněž projevit svou duchovní blízkost a vyjádřit své povzbuzení. Nakonec papež František znovu vyzývá "všechny křesťany na celém světě", aby je konkrétně podporovali a vytrvale se modlili, "aby všichni obyvatelé vaší drahé země konečně dosáhli pokoje".

UDÁLOSTI VE ZKRATCE

16. března - skoro tři tisíce lidí se setkalo na audienci s papežem Františkem u příležitosti stého výročí od darování této mezinárodně uznávané pediatrické instituce Svatému stolci rodinou Salviati. Bylo mezi nimi dvě stě malých pacientů a jejich rodičů, včetně dětí ze zemí postižených válkou, jako je Ukrajina a Gaza.

23. března - Mons. Rafic Nahra, pomocný biskup jeruzalémského latinského patriarchátu a patriarchální vikář pro Izrael v rozhovoru pro Vatican News mimo jiné řekl - pokud se podíváme na celkový obraz, temnota je všude, ale věřím, že musíme být vždy schopni vidět přítomnost světla. Je zde světlo Kristovo, na které čekáme, světlo vzkříšení, ale jsou zde také skutky světla, které jsou již přítomny a jsou přítomny od začátku války. Hodně se mluví o násilí a pomstě, ale jsou zde úžasní lidé, kteří dělají krásnou práci, aniž by byli zahlceni touto atmosférou násilí. Příkladem jsou arabští lékaři a zdravotní sestry, kteří ošetřují Židy v nemocnicích. Totéž na židovské straně: v izraelské nemocnici v Jeruzalémě se léčí třináct lidí, dětí i dospělých z Gazy. Těmto lidem bylo řečeno, že se musí vrátit do Gazy, ale existují izraelští Židé, kteří dělají vše pro to, aby tyto děti mohly zůstat, aby byly chráněny. Nesmíme se nechat ohromit nenávistnými projevy, které v současné době převládají. A toto je toho příkladem. A existuje také mnoho dalších příkladů, kdy se lidé snaží přemýšlet, jednat proti vzájemnému strachu, proti velmi znepokojující nenávislné mluvě, mluvě, která má nacionalistickou stránku. Světlo je přítomno. Je přítomno prostřednictvím lidí, kteří mají toto světlo ve svých srdcích.

24. března - papež před modlitbě Anděl Páně na Květnou neděli vyjádřil lítost nad útokem v Rusku a žádal o obrácení "srdcí těch, kdo plánují, organizují a provádějí tyto nelidské činy, které urážejí Boha, jenž přikázal: 'Nezabijteš'". Papež se modlí za ty, kdo trpí válkou, jako na Ukrajině a v Gaze, a připomíná dva mírové pracovníky, kteří byli v posledních dnech zabiti v Kolumbii.

26. března - papež František posílá videoposelství obyvatelům a institucím argentinského města Rosario, které je již několik týdnů dějištěm vražd a dalších zločinů páchaných obchodníky s drogami: „Je třeba předcházet poptávce po drogách prostřednictvím preventivní a asistenční politiky. Mlčení státu v této oblasti usnadňuje podporu konzumace drog a obchodu s nimi“, říká papež a vyzývá církev, aby doprovázela rodiny obětí, nemocné, vězně a všechny, kdo žijí pod metlou drogové závislosti.

6. dubna - od 10 hodin se bude konat v katedrále sv.Štěpána v Litoměřicích bohoslužba u příležitosti 50. výročí úmrtí kardinála Štěpána Trochty. Mši svatou bude sloužit litoměřický biskup Stanislav Příbyl, generální sekretář ČBK. Poté bude následovat pobožnost u Trochtova hrobu na Městském hřbitově v Litoměřicích.

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH V DUBNU 2024

datum	úmysl	dárce
3.4.	Za rodiče Klusáčkovy a bratra Josefa	B. a J. Kowalyk
7.4.	Za Ludmilu Černíčkovu	rodina Tomečkova
10.4.	Za zemřelou Evu Rechcigl	Zdenek Sádlik
11.4.	Za zemřelé bratry Lubo a Zdenka Králíčka	Libuše Králíček
14.4.	Za zemřelou Zdenku Sádlikovou	Zdenek Sádlik
21.4.	Za celou rodinu Kowalykovu	B. a J. Kowalyk
24.4.	Za Janu a Jarmilu Humlíčkovy	B. a J. Kowalyk
28.4.	Za Věru Galovou a Jaroslava Gale	Tereza Meluzínova

BLAHOPŘEJEME

v dubnu oslaví

narozeniny: Marta

Hnízda 4. dubna, Václav

Hnízda 9. dubna, Julie

Pokorný Conklin

13. dubna, William Janek

13. dubna, Julie Vraštiak

15. dubna, Jan Pongo

20. dubna, Michal Joseph

Sykora 21. dubna, Jitka

Abel 22. dubna, Zdenka Dlouhy 24. dubna, Daniel David Reynolds

25. dubna, Maximilian F. Combs 26. dubna, Marie Wolf Hospodarova

29. dubna.

DĚKUJEME ZA PODPORU ČASOPISU A ČESKÉ MISIE

Bohdan a Jiřina Kowalyk, Patricia Babor, Our Lady of Lurdes, Jan a Ludmila Kovářovi, Zdenek Sádlik, Greta Bunža, Martin, Sarka Elahi, Vít Fojtík, Eva Fryscak, Libuše Králíček, Mary Michtalik, Helena Kočica, manželé Jelínkovi, Tomáš a Daniela Brabec.

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375

Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na

mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním

kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před

i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze:

Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959

E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info

Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu

(1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>

Dne 29. června 1933 byl vysvěcen na kněze a 1. března 1938 se stal farářem ve Chvalech u Prahy. Po okupaci Československa v březnu 1939 se zapojil do odbojového hnutí. Poprvé byl zatčen 29. září 1939, protože odmítl vyzvánět po dobytí Varšavy, brzy byl ale propuštěn. Podruhé byl zatčen 22. května 1940 pro podezření z velezrady, distribuci zbraní a ilegálního časopisu V boj. Nejprve byl vězněn v Praze na Pankráci, po dvou měsících putoval do Terezína, kde strávil měsíc. Následně několik dní v koncentračním táboře Dachau, pak téměř dva roky v koncentračním táboře

Sachsenhausenu a od 12. června 1942 byl vězněn opět v Dachau, kde byl až do konce války. Po celý čas svého věznění neváhal nasazovat vlastní život a snášet kruté tresty pro záchranu spoluvězňů. V Dachau vzal přestupek starého polského kněze na sebe a byl zbičován. Takto mu zcela jistě zachránil život. V Sachsenhausenu zachránil mladého německého advokáta Görkeho dohnaného k nucené sebevraždě. Štverák ho odřezal a oživil, za což si vysloužil dvojnásobné bičování. Kruté žerty, které Štverák jako kněz zakoušel od dozorců, se vystupňovaly a završily průstřelem boku a plíce. Štverák přežil jen díky tomu, že předstíral smrt. V Dachau vzal též pod svou ochranu budoucího pražského arcibiskupa Josefa Berana. V červnu 1945 se vrátil zpět do Chval. Byl jedním z pěti Čechů, kteří svědčili u soudu s válečnými zločinci v Dachau.

Pronásledování za komunismu

Po válce pracoval jako arcibiskupský vikář a notář arcibiskupa Josefa Berana. Po roce 1945 po odsunu sudetských Němců byl jako notář arcibiskupa Berana pověřen svozem kalichů a monstrancí z opuštěných kostelů v německém pohraničí. V letech 1946 až 1947 dostal na starost vyhledávání kostelních zvonů, které byly zrekvírovány v době okupace.

Neohrožený postoj po boku arcibiskupa Berana nezůstal bez nenávislné odezvy. Třetí zatčení tentokrát v režii StB 15. června 1949 přivedlo Štveráka opět na Pankrác. Prodělal celkem šestnáct krutých výslechů na základě obvinění, že je špiónem Vatikánu, že navštěvoval v přestrojení arcibiskupa Berana, že rozvázal Beranovy listy, že organizoval protistátní skupinu. Štverák zůstal nezlomen. Proto si v monstprocesu vysloužil „jen“ dvacet měsíců odnětí svobody. Po odpykání trestu však strávil ještě tři roky v internačních táborech pro kněze a řeholníky. Na svobodu se vrátil s podlomeným zdravím. Zbývaly mu již jen dva roky života, které strávil u své matky a sestry v Pokraticích u Litoměřic. Zemřel v nemocnici v Městci Králové 20. srpna 1956 a je pochován v Kostelci nad Labem. Plně rehabilitován byl až v roce 1990. V roce 2002 mu byla umístěna pamětní deska na kostele sv. Ludmily v Horních Počernicích-Chvalech.